

„ma ollen õige vastuse saanud. Ma peafsin teie föwimise eest tännama; agga se olleks ennam moomele järrel ollewad, kui teie sedda mitte polleks mulle öölnud.“ Ta lissas veel mõnne fibbeda sõnna senna jure, mis läbbi ta enne melehaigust Naatsareti Jeesuse wasto möista andis, kes Issa auupaistus ja temma ollemise märf on.

Waiffeste ning sahlesti panni ristiinnimene enne sää rahhotuma Juda mehhe ölla peale, ööldes: „kas teie seadus fa inimnest enne hukka möistab, kui temma aksi on järrel sulatud?“

„Mis teie sellega mötlete?“ ütsis perremees. „Üksi sedda“, ütles wöeras, „kas teie ollete fa ialgi selle mehhe ello-, ollemise- ja öppetusega püüdnud tuttawaks sada, sedda teie hukka möistate, wöi möistate tedda agga hukka ilma läbbikatsumata?“

Wihhane näggo paistis lühhilese aja Lewi palle pealt välja, agga rutto waigistas ta omma tussjat meest ja ütles: „sedda füssimist tahhan ma teile teine ford ärrawastata. Sago se aksi se puhi rahhole jätud ja ärraunnustatud.“

Agga ta ei wöinud rahho jäda eggas sedda unnustad, ja veel felsammal öhtul räfis ta isse-ennesega, kui ta sirjutes-lambris eddasj ja taggasj kändis:

„Kas se posse imme, tännu jää õigus paggana pole, sest se on tössi ma posse ialgi püüdnud Naatsareti mehhest luggeda, et ma temma luggu

mõistastsin, agga eddespiddi ei pea legi mulle wöima öölda, et ma temmast ei tea. Ma tahhan ennast väggise luggema sundida, et ma selle sinnatse pettise luggu nisammuti tundma jaan, kui selle teise pettise Muhamedi luggu. Seda tahhan ma omma aega nüüd prufida, ja siis wöin ma parram enne se jristliko föbra temma usso-efituste ning rummaluse pärast omimetegi öppetada, kui ma kül ehk tedda ta ebausust täiesti ei sa ärrapöörda.“ Nende sõnnadega keraas Lewi ramato kappi luffust lahti, otsis ja leidis wanna perekonna Piibli. Kui enne sää ta peale panni, olli se, kui pudus ta sellegi rojase külge. Ta seisatas: „Ei, mitte nüüd,“ ütles ta, „ma ollen nüüd wihhane ja rahhota, ehk mul kül selge õigus on. Homme tahhan ma sedda aja rahhoga peale hakata. Segu lükkas ta Piibli järsko jälle taggasj ta endise paika.

Üks hommiko läks teise järrel eddasj, innimene olleks wöinud möelda, et uhole mees enne se kärmast töötust lohhethses; agga se polnud mitte nönda. Hilja ühhel öhtul umbest näddala pärast, kui töök moja rahwas olli rahho sees, astus Lewi, lamppeus omma fambri ja panni ulje enne se tappa luffu. Ta wöttis Piibli kappist välja ja istus laua äre luggema. Ta lõi ramato äffitselt lahti ja silma ette tullid need sõnnad: „minna ei häbene mitte Kristuse armo öppetusest, sest se on Jummasa väaggi õnnistuseks